Знаєш, в нашім місті є
новорічне ательє.
В ньому шиють сови
заметіль шовкову.

Тут фарбують палітурки,
і прикраси, і свічки,
а сніжинкам і снігуркам
тут золотять каблучки.

Йшов по місту Кіт-Воркіт
чорний, чорний, чорний.
Зазирнув куди не слід,
ще й вмочив куди не слід
вуса, хвіст і морду.

Зашипіли сови: "Брись!"
Кіт чкурнув за браму.
У вітрину подививсь
і аж зойкнув: "Мамо!

Чи це я? Чи це не я?
Чи це кіт із дальніх міст?
На всю вулицю сія
золотий розкішний хвіст!
Золоті вусища!
Золотий носище!
Це тепер не Кіт-Воркіт,
а бери вище!"

Вище, вище, на горище,
по деревах, по дахах.
Місяць вигукнув: "Дружище!
Посвіти за мене, га?"

Здивувались ліхтарі:
"Чудеса, одначе!
Замість Місяця вгорі
світить хвіст котячий".

Ходить Котик між зірок,
між хмарок, за кроком крок,
темне місто осяває,
і зітхає, й позіхає:

"Скукота яка! Ні мишки..."
Знудьгувався Кіт-Воркіт
за дворами, за горищем,
де прожив багато літ.

І украдьки нижче, нижче,
з хмарки — на підйомний кран,
потім з даху — на горище.
І блаженно: "От де рай!"

Він тепер живе усмак.
Утікає від собак.
Їсть мишей, сальце краде.
А коли покличе Місяць —
він і вухом не веде:
чули вже, мовляв, цю пісню.

Може, так воно і слід.
Небесам не личить Кіт.
"Місяць краще!" — скаже всяк.
Ну, а Кіт своїм хвостищем
хай освітлює горище.
Чи не так?